

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రకుణి

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

కౌన్సిలింగ్ అంటే..

అమ్మమ్మ కొయ్యరొట్టె కాలుస్తుంటే లోపల, వాకిట్లోకి కమ్మని వాసన వచ్చేది. నెయ్యేసి బియ్యం రవ్వ సెనగపప్పుతో ఉక్కించి అందులో అల్లం పచ్చిమిర్చి చేర్చి, మూకుడులో రొట్టె కాలేయి. రిక్షావాడికి దారి పొడుగుతా తన అల్పర్ గురించీ, ఆస్తమా గురించి చెప్తూ, వాడిని తిడుతూ చిక్కడపల్లి నుండి చిన్నమ్మమ్మ దిగేది. ఆవిడ దగ్గుతూ ముందుకి వాలిపోయి దిగుతుంటే, మెడలో ఉన్న పలకసరులూ, చంద్రహారం బరువుకి వాలిపోతోందేమో అనుకునేదాన్ని నేను.

అమ్మమ్మ చెల్లెల్ని చూడగానే చిన్న నవారు మంచం వాలేయి. "అక్కా.. నేనింక ఎక్కువ కాలం బతకనే." అని మొదటిమాట ప్రారంభించేది చిన్నమ్మమ్మ.

అది చెప్పిపోడానికి వచ్చిందా అనుకునేదాన్ని.

అమ్మమ్మ చెల్లెలికి పలహారం పెట్టి, కాఫీ గ్లాసూ, ఇత్తడి మరచెంబుతో మంచి నీళ్ళూ దగ్గర పెట్టి చాలా మంచి మంచి మాటలు చెప్పేది. అవన్నీ కౌన్సిలింగ్ అంటారని ఆవిడకీ, వినేవాళ్ళకీ తెలీదు. కానీ చిన్నమ్మమ్మ ధైర్యం తెచ్చుకుని "అయితే ఫరవాలేదంటావా అక్కా?" అనేది.

"ఏం ఫరవాలేదు.. నేనున్నాను" అనేది అమ్మమ్మ.

అలా ఎంతమందికో ధైర్యం చేప్పేది అమ్మమ్మ. పగలు పదకొండున్నర ప్రాంతంలో "పెరుగు తీసుకోండా...య్" అని ఆఖరి అక్షరం మింగేస్తూ, భూతద్దాల కళ్ళజోడుతో నారాయణ వచ్చేవాడు. అద్దాల బండిలో రెండు కుండల్లో పెరుగు. ఒకటి తియ్యటి పెరుగు, రెండోది పుల్ల పెరుగు. అంటే ఒకదానిలో చక్కెర వేసి తోడేసేవాడు. మధ్యలో గెడ్డ ఉన్నా చుట్టూ నీళ్ళు ఉండేవి 'ఐ లాండ్లా'. ఆ గడ్డ వెయ్యమని మేము గొడవ చేసినా, చాకచక్యంగా నీళ్ళు ఎక్కువ వేసి మధ్యలో పెరుగు వేసేవాడు.

నారాయణ అరుగుమీద కూర్చుని తనకి పిల్లలు లేరని బాధపడేవాడు. "ఇంతోటి సంపాదనకే తినిపోయేవాళ్ళు లేరని బాధపడకు. వీధిలో అమ్మా నాన్నా లేని పిల్లలు బోలెడు మంది ఆడుతున్నారు. ఒకర్ని చేరదియ్యి. బాగోగులు చూడు" అనేది అమ్మమ్మ.

పన్నెండు అయ్యేసరికి పోస్ట్మేన్ గౌస్ సైకిల్ బెల్ మోగేది "అమ్మమ్మా" అంటూ వచ్చేవాడు.

అమ్మమ్మ చలికాలం అయితే టీ, వేసవికాలం అయితే మజ్జిగ ఇచ్చేది.

"మీ పెద్దమ్మాయి ఉత్తరం" అని ఇచ్చేవాడు గౌస్. తనకి తెలిని పేర్లు అయితే "వాళ్ళెవరూ? ఇంతకు ముందెప్పుడూ ఉత్తరం రాయలేదే?" అనేవాడు.

మాకు స్టాంపులూ, ఎవరో వదిలేసిన సోవియట్ భూమి, రిడర్స్ డైజెస్ట్ లాంటి పుస్తకాలు ఇచ్చేవాడు.

స్టాంపులన్నీ ఒక నోట్ బుక్ లో అతికించేదాన్ని. అలా అంతకు ముందు అగ్గిపెట్టెపై అట్టులు పదివేలదాకా కలెక్ట్ చేసిన రికార్డు ఉంది నాకు. చాక్లెట్ డబ్బాలో గడ్డివేసి ఆర్చుద పురుగులు కూడా.

స్టాంపులు అతికించేటప్పుడే ఆ కెనడా, జర్మనీ, అమెరికా, ఆస్ట్రేలియా వదిలిపెట్టి మలేషియా స్టాంపులు చూస్తూ "ఎప్పటికైనా ఈ దేశం వెళ్ళాలి" అనుకునేదాన్ని. అప్పట్లో మా అమ్మమ్మ 'సికింద్రాబాదే చిక్కడపల్లి నుండి చాలా దూరం' అని చెప్పిరోజులు.

రంగురంగుల స్టాంపులు, ఇంటికి ఎవరొచ్చినా చూపించేదాన్ని. ఒక కొంటె వెధవ నా మలేషియా స్టాంపు దొంగిలించుకుని వెళ్ళిపోతే, మూడురోజులు అన్నం మానేసి ఏడ్చాను కూడా.

అలా గౌసు కూడా చాలీచాలని జీతం గురించీ, పిల్లల చదువుల గురించీ బాధపడ్తుంటే, అమ్మమ్మ ఓదార్చి " ఆ పెద్దాడు పదోక్లాసుకి వచ్చాడుగా సాయంత్రాలు రమ్మను లెక్కలూ, గ్రామరూ కాస్త మా పిల్లలతో కూర్చోపెట్టి చదివిస్తాను" అనేది. గౌస్ మురిసిపోయి ధైర్యంగా వెళ్ళిపోయేవాడు.

ఓసారి వాకిట్లో ములగ చెట్టుకి గొంగళిపురుగులు ఎక్కువయిపోయి, మా వైపు కొమ్మలు కొన్ని కొట్టడానికి బాలయ్యా, గోపన్న అనే వాళ్ళు వచ్చారు. ఆ చెట్టు కొట్టడం ఏమోకానీ, మధ్యాహ్నం అమ్మమ్మ పెట్టిన ఉసిరికాయ పచ్చడి, పప్పు పులుసు అన్నం తింటూ, పల్లెటూరి నుండి పట్నం వచ్చి పని దొరకక, వాళ్ళూ, వాళ్ళ పెళ్ళాలూ ఎన్ని బాధలు పడుతున్నారో చెప్పారు.

అంతే ఆ సాయంత్రం అమ్మమ్మ, అమ్మ ఆఫీసునుండీ రాగానే చెప్పి 'గోపన్నకీ, బాలయ్యకీ ఆర్.టి.సిలో ఏదైనా ఉద్యోగం పెట్టించమంది.'

మాది కాస్త తొడ కొట్టకపోయినా మాట మీద నిలబడే వంశం.. శంఖినీ జీన్నూ! అమ్మ నెలరోజుల్లోగా ఆ ఇద్దర్నీ 'ఖన్ ఖన్ తట్టా'లకి నీళ్ళు కొట్టే పనికి పెట్టించింది. 'లోల్' అంటే వట్టి వేళ్ళ తడికలకి నీళ్ళు కొట్టడానికి ప్రతివేసవిలో చాలామందిని పనికి తీసుకునేవారు. ఏ.సి.లోచ్చి వాళ్ళ కడుపులు కొట్టకముందు.

అలా ఆర్.టి.సిలో ఎంటర్ అయిన వాళ్ళు పరిమినెంట్ అయి, ఏడాదికి రెండుసార్లు ఫ్రీ బస్ పాస్ లూ, రోజంతా సిటీ బస్సు ఫ్రీ, ఫ్రీ ఆస్పత్రీ, పిల్లల చదువులకి 'ఎడ్యుకేషనల్ అసిస్టెన్సు' ప్రావిడెంటు ఫండూ, అన్నీ వచ్చేదాకా అమ్మ ఊరుకోలేదు. నా పెళ్ళికి కూడా బాలయ్యా పోచమ్మా వచ్చి పనులు చేసారు.

పోచమ్మ "డాక్టర్ అస్సలు బలీనం లేదన్నాడు.. బాగా తినాలంట" అనేది. బలీనం లేదంటే తినడం ఎందుకో?

మా చిన్నమ్మమ్మ కోడలి తమ్ముడు లక్ష్మణరావుకి కూడా అమ్మ ఆర్.టి.సిలో ఉద్యోగం వేయించింది. లక్ష్మణరావు మా అత్తయ్యకి తమ్ముడైనా అమ్మనే 'పాపక్కయ్య' అనేవాడు. అతని పెళ్ళికి కూడా స్త్రీలు బిందెలు అమ్మకే పెట్టించాడు. వాళ్ళావిడ అమ్మనే ఆడబిడ్డలా చూసుకునేది. ఇప్పుడు లక్ష్మణరావు పాపం లేడు. కానీ అతని పిల్లలూ, భార్యా అమ్మ అంటే ప్రాణం పెడ్తారు.

మా లక్ష్మణరావు ఏ నెలకో, రెండు నెలలకో హైదరాబాద్ పోస్తే, మాకాలనీ సందు చివరనుండే 'అక్కయ్యా' అని ఏడుస్తూ వచ్చేవాడు. ఏమైందా అని మిగతావాళ్ళు కంగారుపడేవారు. అమ్మ మీద బెంగట. అంతే.. మేం తెగ ఆట పట్టించేవాళ్ళం. ఏమీ అనుకునేవాడు కాదు. ఓసారి అమ్మ ఊరెళ్ళే నాకూ, అన్నయ్యకీ పెసరపప్పు అనుకుని, దోసకాయలో మినప్పప్పు వేసి వండిపెట్టాడు. ఒకటే బంక.

"వీడు ఎక్కడా ఉద్యోగం లేక అల్లరి చిల్లరగా తిరుగుతున్నాడు. హైదరాబాద్ లో ఏదైనా ఉద్యోగం చూడు" అని ఏ బీరకాయ పీచు బంధువు రాసినా, అమ్మ నడుం కట్టి, కాళ్ళు అరిగేట్లు తిరిగి ఆర్.టి.సి ఉద్యోగం వేయించేది.

మా పెద్దమ్మ దగ్గరకి నాగ్ పూర్ వెళితే ప్రభ అన్న అమ్మాయిని చూపించి "ఈ అమ్మాయికి హైదరాబాదులో ఉద్యోగం వేయించు. అన్న ఒక్కడే ఫ్యామిలీని ఈదుకొస్తున్నాడు పాపం" అని రెండు చీరలు పెట్టో పెట్టి ప్రభని అమ్మతో మా ఇంటికి పంపిసింది పెద్దమ్మ. వాళ్ళ నాన్నగారు పోయాక ఆ తెల్ల పంచెలు తెచ్చి వాటికి బోర్డర్స్, నెమళ్ళు రంగులతో ప్రింట్ వేసి కట్టుకుంది ప్రభ. అవసరం ఎన్నో ఆర్ట్ నేర్పేది అప్పటిలో.

ప్రభకి ఉద్యోగం వచ్చి, పెళ్ళి కుదిరేదాకా మా ఇంట్లోనే ఉంది. అప్పుడు నేను ఆరోళ్ళాను. ప్రభ రోజూ సగం ప్యారాచుట్ ఆయల్ డబ్బా తలకి రాసుకుని, పెద్ద జడవేసుకుంటుంటే ఆసక్తిగా చూసేదాన్ని. సినిమా తార చంద్రకళలా ఉండేది.

నా చిన్నప్పుడు అమ్మ ఆఫీసుకి ఎత్తుకెళ్ళి క్యాంటీన్ లో పనిచేసే రత్నమ్మకి అప్పచెప్పి, మధ్య మధ్యలో వచ్చి పాలిచ్చేదిట. ఆ రత్నమ్మ కూడా నాకు పిల్లలు పుట్టేదాకా మా ఇంటికొచ్చి అమ్మ పాతచీరలూ, రేషన్ లో వచ్చే బియ్యం, గోధుమలూ, చక్కెర అన్నీ అమ్మమ్మ దాచిపెట్టి ఇస్తే తీసుకెళ్తుండేది.

మా దూరపు బంధువు ఒకావిడకి, ఐదుగురు పిల్లలూ, ముసలి తల్లిని, మతి తక్కువ అన్ననీ అప్పగించి, భర్త పారిపోయాడు. బాగా వ్యసనాలు మరిగి అప్పులపాలయి మొహం చూపించలేక పారిపోయాడు.

ఆ మహా ఇల్లాలి పేరు సీతమ్మ. ఆవిడ కూడా ఆర్.టీ.సీలో 'ఆయా' పనికి చేరింది. అమ్మమ్మ ఆ కుటుంబం కోసం మా బియ్యం, కూరలూ, పాలాలోనే కాదు, పండగొస్తే బాణాసంచా, మిఠాయిలూ, కొత్త బట్టల్లో కూడా 'షేర్' పెట్టింది. స్కూళ్ళు తెరొస్తే నోటు బుక్కులూ, టెక్స్ బుక్కులూ, పెన్సిళ్ళూ, రబ్బర్లు కూడా వాళ్ళ పిల్లలకీ కొనేది. నడిచి మోండా మార్కెట్ నుండి కూరల సంచీ మోసుకెళ్ళి ఇచ్చి వచ్చేది మండుటెండల్లో.

ఇవన్నీ చెయ్యడానికి మేం జమిందార్లకాదు. మధ్య తరగతి మందహాసం. నెలాఖరిలో గోధుమ అన్నం తిన్న రోజులున్నాయి. హవాయి చెప్పులు అరిగిపోయి, పైన వేళ్ళకి మాత్రమే చెప్పు మిగిలినప్పుడు అమ్మమ్మ కొత్త చెప్పులు కొనేది.

ఏ చుట్టం ఏవేళప్పుడు దిగుతాడో తెలీదు. ఎన్నాళ్ళుంటాడో అస్సలు తెలీదు. అమ్మమ్మ చేతి పప్పుచారూ, కొత్తిమీర కారం లేదా చింతపండు పచ్చడితోటే వాళ్ళూ తృప్తిగా తినేవారు. ఆ రెండు గదులూ, రెండు వసారాలూ ఎంతో మందికి ఆశ్రయమిచ్చాయి. ఎంతోమంది వచ్చి శుభకార్యాలు చేసుకుని వెళ్ళేవారు.

ఆర్.టీ.సీలో 'ఏ డిపోజి వెళ్ళినా "సత్యవతి అక్కా" నలుగురు ఐదుగురు అమ్మని పిలుస్తూ 'ఆవిడ ఉద్యోగాలు వేయించిన వాళ్ళు' వచ్చేవారు అంటే అతిశయోక్తికాదు.

అలాగే ఏ ప్రోగామ్ అయినా అమ్మపాట లేకుండా అయ్యేదికాదు. అమ్మ 'రఘుపతి రాఘవ రాజారాం' అన్న నాటకంలో అనుకుంటా పాట పాడటానికి రిహార్సల్స్ కి వెళితే యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ గారిని చూసాను. నేను బాలనటిని.. వేషం కూడా వేసా అందులో. ఎనిమిదేళ్ళు ఉంటాయేమో! అప్పుడే నాకు రచయితలంటే చాలా గౌరవం ఉండేది. ముఖ్యంగా నాటక రచయితంటే. ఎంతోమంది కళాకారుల్ని చిన్నప్పుడే కలుసుకున్నాను. అమ్మ రేడియో నాటకాలు వేసేటప్పుడు, ఒకటి రెండు నాటకాలలో నేనూ హీరోయిన్ గా వేసాను.

రామచంద్రరావు అనే డైరెక్టర్ గారు "స్టేజ్ మీద ఏక్ట్ చెయ్యమ్మా.. తెలుగు సినిమాకి మరో పూనమ్ థిల్లానీని పరిచయం చేస్తా" అనేవారు.

అది 'నూరీ' వచ్చిన కొత్త రోజులు. 'కాలేజీలో' కూడా చదువులో 'లేజీ'గా కల్చరల్ ఏక్టివిటీస్ లో ఏక్టివ్ గా ఉంటుంటే నేను, అమ్మ భయపడి నన్ను 'కళామతల్లి'కి దూరం చేసి "ఇంక నాటకాలు కట్టేపెట్టమంది."

మా కాలనీలో అయితే చుట్టూపక్కల ఇళ్ళవాళ్ళు ఏ కష్టం వచ్చినా అమ్మమ్మ దగ్గరకి వచ్చి చెప్పుకునేవారు. ఆవిడతో మాట్లాడితే వాళ్ళకి పరిష్కారం లభించేది. బహుశా ఆ 'కొన్నిలింగ్' వారసత్వం నాకు ఇచ్చి పోయినట్లుంది మా అమ్మమ్మ.

ఎదురింట్లో పెరుమాళ్ళు అని ఉండేవాడు. ఎప్పుడూ అందరితో కొట్లాడ్తుండేవాడు. ఆ కొట్లాటకి ఓ అర్థం ఉండేదికాదు. "మా ఇంటివైపు ఎందుకు చూస్తున్నారు? మీ ఇళ్ళల్లో పొయ్యిలేదా? పొగరాదా?" అనేవాడు.

ఎవడన్నా ఇంటి ముందు నిలబడ్డా అనుమానమే. ముష్టివాడు రెండుసార్లు అరిచినా కోపమే. ఎదురింట్లో పెద్దగా నవ్వినా అనుమానమే. అందరు అతనికి శత్రువులే. పిల్లలు చిన్నగావున్నప్పుడే భార్యపోయింది. వర్క్ షాప్ లో ఏదో పనిచేసేవాడు. పిల్లలు పెద్దయ్యాకా ఇంకో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆవిడ పేరు ఫకీరమ్మ. మెడ్రాస్ తెలుగు మాట్లాడేది. భర్తకి ఏమీ తీసిపోని ఇల్లాలు. ఏ అమ్ముకునేవాడొచ్చినా వాడితో బేరం కుదరక కొట్టి పంపించే రాడీ టైప్. కానీ విచిత్రం అమ్మమ్మ అంటే గొప్ప గురి. ఏం చెప్పినా వినేది.

ఈ పరిస్థితుల్లో అతని పెద్దకూతురు సవిత్ర తల్లితో పడక, గుడ్డివాణ్ణి చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది. నాయుడమ్మ అనే సంఘసంస్కర్త మా కాలనీలో అంధులకి పెళ్ళిళ్ళు చేయించేది.

ఈ విషయంలో మనస్తాపం చెందిన పెరుమాళ్ళు అమ్మమ్మకి చెప్పుకోడానికి వచ్చాడు.

"నా మనసు ఎంత కాలిపోయిందో తెల్సా?" అనేవాడు. అమ్మమ్మ ఓపిగ్గా అంతా విని 'తెలుసు' అంది. "ఏం తెల్సా? " అడిగేవాడు. "ఇన్నాళ్ళు పెంచి పోషించి, లక్ష్యీబాయి ఇలా అంధుణ్ణి పెళ్ళి చేసుకోవడం చూసి నీ మనసు కాలిపోయింది" అని అమ్మమ్మ చెప్పింది.

మళ్ళీ మొదటి నుండి అంతా చెప్పి ఆఫీసులో అంతా ఎలా నవ్వుకుంటున్నారో, హేళన చేస్తున్నారో, రెండో పెళ్ళాం ఎన్ని మాటలంతోందో తన పెంపకాన్ని చెప్పి "ఎంత కాలిపోయిందో తెల్సా?" మళ్ళీ అడిగాడు.

అమ్మమ్మ 'తెలుసు' అంటే మళ్ళీ "ఏం తెల్సా?" అని తను చెప్పింది అంతా చెప్పమంటాడని భయపడి అతనికి 'తెలుసు' అన్నమాట మాత్రం మళ్ళీ చెప్పలేదు. రాత్రి తొమ్మిదింటికొచ్చిన వాడు పన్నెండు ఇంటికి వెళ్ళాడు. అలా ఉండేవి కొన్ని కౌన్సిలింగులు.

అలా కూరలమ్మే మనిషి దగ్గర నుండి పిండి గిర్నీ నడిపే అతను వరకూ అమ్మమ్మ దగ్గరకి సలహాల కొచ్చేవారు.

మేం చుట్టూ కూర్చుని వినేవాళ్ళం. వినకూడని విషయాలు అయితే అమ్మమ్మ కళ్ళు ఎర్ర చేసి "హోం వర్కులు చేసుకోండి" అనేది. నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయే వాళ్ళం. అయినా వెళ్ళకపోతే "లోపలికి పదండి తల్లీ" అని జబ్బదగ్గర పట్టుకునేది. కండ ఊడేత నొప్పిగా ఉండి, వెళ్ళిపోయేవాళ్ళం.. బహుశా.. అమ్మమ్మ వద్దన్న పనులు చేసి మేగ్నీమమ్ తిట్లూ, దెబ్బలూ తిన్న మనవరాలిని, మొత్తం పెద్దమ్మ పిల్లలతో కలిపి పదకొండు మందిలో నేనే అనుకుంటుంటు. 'పెంకిపిల్ల' అని చిన్నప్పటి నుండి నాకు పేరు.

మధ్య మధ్యలో సరోజిని అమ్మమ్మ వచ్చేది. ఆవిడ అమ్మమ్మకి మేనకోడలు. ఆవిడ వస్తోందంటే అమ్మమ్మ ఒక సత్తు క్యాన్ నిండా కుంకుడు కాయలు కొనిపెట్టేది. ఆవిడ తలకి ఎన్ని కుంకుడు కాయలైనా సరిపోయేవి కావు. అంత తలకట్టు.

ఆవిడా "అత్తయ్యా" అని సందు చివరనుండే ఏడుస్తూ వచ్చి కౌగలించుకునేది. వచ్చిన పూట వదిలేస్తే, రెండోపూట నుండి వంట చేసేది. ఆవిడ చేతి పప్పుపులుసూ, వంకాయ పులుసు పచ్చడి రుచి మళ్ళా ఎవరివల్లా కాలేదు. నా పెళ్ళికి కూడా పదిరోజుల ముందే వచ్చింది. "వాడి కోసం మినపరొట్టె కాల్యా.. సాయంత్రం రమ్మను" అని మా వారిని, కాబోయే పెళ్ళికొడుకు గురించి రహస్యంగా నాతో చెప్పేది. అందర్నీ 'వాడూ.. అదీ' అనేది.

పెళ్ళి సరుకులు తెస్తే ఆ డబ్బాల మీద చాక్ పీసులతో 'గంధపు ఉండలూ', 'తలంబ్రాల బియ్యం', 'పసుపు కొమ్ములూ' అని రాయడం. స్టోర్ రూం ఇన్ చార్జ్ గా వంట కృష్ణమూర్తితో పొట్లాడ్డం ఆవిడ స్పెషాలిటీస్.

"వీళ్ళు ఎవరూ? వీళ్ళు మాకు ఏం అవుతారూ? ఎన్ని రోజులుంటారూ?" అని మేం చిన్నప్పుడు ఒక్కసారి కూడా ఆలోచించలేదు అనుకుంటుంటు. అలా ఆలోచించేట్లు పెంచలేదు. ఉన్నది నలుగురితో పంచుకుని తినాలి... పదిమంది ఇంటికి వస్తేనే పండగ. సుఖంలో వెళ్ళకపోయినా, కష్టంలో తోడుగా ఉండాలి. శత్రువైనా వాకిట్లోకొస్తే ప్రేమగా పలకరించాలి. నీకు చాతనైసంతలో ఆపదలో ఉన్న వాడికి

సాయం చెయ్యి: అని అమ్మమ్మా, అమ్మా నోరు తెరిచి సూక్తులు ఎన్నడూ చెప్పలేదు. చేసి చూపించారు. అదే నేర్పించారు. మా అమ్మమ్మ ప్రముఖస్వాతంత్ర సమరయోధురాలు సూరంపూడి వెంకట రమణమ్మ మరి.

మా పిల్లలకీ అదే వచ్చింది. మొన్న మా చిన్నాడు అమెరికా నుండి ఫోన్ చేసి బెంగుళూరులో ఉన్న ఫ్రెండ్ కి కొంత పెద్ద మొత్తమే పంపమన్నాడు. తర్వాత నాకు తను ఇస్తా అన్నాడు.

"ఎందుకురా అంత?" అన్నాను. దానికి వాడు "అవసరం లేకుండా ఎవడూ నోరు తెరిచి డబ్బు అడగడమ్మా పాపం. అవసరం లేకపోయినా అడిగేవాడైతే అసలు నీదాకా రానీయను" అన్నాడు.

నేను నోరు మూసేసుకుని వెంటనే వాడు ఇచ్చిన ఎకౌంట్ నెంబర్ కి డబ్బు పంపాను.

మనం ఏవిచ్చినా ఏం ఇవ్వకపోయినా మన పిల్లలకి మన 'జీస్' మాత్రం మనకి తెలియకుండానే ఇస్తాం.

"ఆవు చేలో మేస్తే..... దూడ మాత్రం గట్టున మేస్తుందా?"

అదీ సంగతి.

లోకా సమస్తా సుఖినోభవంతు

COMMENTS

